

เทศน์เช้า วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาโยมเรียกร้อง เรียกร้องอยากได้ที่ที่พอใจ พอใจๆ แล้ว ถ้าเราไปที่ไหนแล้ว ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สัจธรรมๆ สัจธรรมคือสัจจะความจริง สัจจะความจริงมันเห็นอยู่ทุกๆ คนไง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ นะ

เวลาแสดงธรรมขึ้นมา พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม เหตุและผล ดีหรือชั่ว คนนี้ขอให้รู้จักผิดชอบชั่วดีเท่านั้นแหละ ผิดชอบชั่วดี แล้วสิ่งใดที่มันบาปอกุศล สิ่งที่ไม่ดีงามเราจะไปทำมันทำไม

เพราะเวลาหลวงตาท่านสอนนะ ไปกว้านเอาฟืนเอาไฟมาเผาตัวเองไง

คำว่า “ไปกว้านเอาฟืนเอาไฟมาเผาตัวเอง” มันบาปกรรมทั้งนั้นนะ

เวลาทางโลกมีการขัดแย้งกัน เราเป็นผู้ชนะๆ ยิ้มแย้มแจ่มใสนะ สร้างเวรสร้างกรรมทั้งนั้นนะ

เห็นไหม เวลาจิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันเกิดตามเวรตามกรรม ตามเวรตามกรรมคือการกระทำของเราทั้งนั้นนะ ไม่มีใครทำให้ ไม่มีใครมาชี้นำ ไม่มีใครส่งเสริม มันเป็นที่การกระทำของเราเองไง

ถ้าเป็นที่การกระทำของเราเอง อวิชชาความไม่รู้ทำไปแล้ว ทำมาก็ภพก็ชาติแล้วก็ไม่รู้จะทำอะไรมาบ้าง แล้วสิ่งนั้นแหละพันธกรรมของจิตๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์ๆ ทำแต่คุณงามความดีนะ พระโพธิสัตว์สร้างแต่คุณงามความดีๆ พอสร้างคุณงามความดีขึ้นมา เวลาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะออก

ประพจน์ปฏิบัติกับฤๅษีไพร่ทั้งหลาย ๖ ปีสมบุณสมันมากับเขา คนที่ยอดเยียมกระเทียมดอง ขนาดไหนในสมัยพุทธกาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษากับเขาทั้งนั้น พอศึกษามาแล้วมันไม่ใช่ ศึกษามาแล้วไม่ใช่ตรงไหน ไม่ใช่ที่มันยังแก้กิเลสเราไม่ได้

เวลามันแก้กิเลสเราไม่ได้ เรามีความลังเลสงสัย ดุสิ ไฟสุมขนๆ ไฟสุมขนในหัวใจใจ เวลาความโลภ ความโกรธ ความหลง ไฟที่เราเห็นได้ใจ เวลาไฟมันพัดเผาบ้านเผาเรือน ไฟป่า เราเห็นได้หมดเลย

ความโลภ ความโกรธ ความหลง ใจไฟสุมขนนะ ไฟสุมขนในหัวใจ อวิชชาๆ ไฟสุมขน ไฟสุมขนมันอยู่ที่จิตนั้นใจ

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แล้วมันก็สุมขนนั้นมานะ จะมั่งมีศรีสุขขนาดไหนมันก็มีทุกข์มีภัยของมันทั้งสิ้น มันทุกข์มันยากเพราะไฟมันเผาหัวใจ ถ้าไฟมันเผาหัวใจ สิ่งไฟมันเผาหัวใจ สิ่งที่เป็นสังขารธรรมๆ เรามาวัดมาวากันระดับของทาน ระดับของทานเราเสียสละแล้ว เสียสละเพื่อบุญกุศลของเรา เพื่อบุญกุศล

มีคนมาถามมาก เวลาทำบุญกุศลแล้วอุทิศกันไม่ได้ๆ

ทำไมมันจะไม่ได้ สายบุญสายกรรมนะ ในทางกฎหมาย ถ้าพ่อแม่ผิดแล้ว ถ้าลูก บางทีกฎหมายมันไปถึงลูก แล้วนี่สายบุญสายกรรม สายบุญสายกรรม มันมีสายบุญสายกรรมกันมา อภิชาติบุตร บุตรที่ดีกว่าพ่อกว่าแม่ มาแล้วสร้างเสริมตระกูลให้มันคงแข็งแรงขึ้นมา ถ้ามีเวรมีกรรมต่อกัน จะพูดจะสอนอย่างไรมันก็ไม่ฟังหรอก

แล้วมันสอนอย่างไรไม่ฟังแล้วนะ แล้วความเป็นพ่อเป็นแม่กัน มันก็เบมื่อๆ มีเท่าไรก็ต้องให้มันหมด ที่ดิน บ้านเรือน ชายหมดเลย ให้มันไป ให้มันไปเพราะอะไร เพราะมันเป็นลูกใจ แต่เวลาที่มีความขัดแย้งกันในทางสังคม ไม่ได้ๆ แต่เวลาเกิดเป็นลูกเป็นหลานกัน ได้ทั้งนั้นนะ นี่ใจ เวลากรรมมันให้ผลๆ ใจ แล้วกรรมให้ผลมันมาจากไหนละ

เวลามันมา มันมาจากการกระทำทั้งสิ้น เวลาการกระทำ กรรมมันให้ผลๆ ถ้ากรรมมันให้ผล เห็นไหม ครูบาอาจารย์ของเราท่านสอนใจ หลวงตาท่านเน้นย้ำเลยนะ ใครจะดี ใครจะชั่ว มันเรื่องของเขา เราจะทำความดีวะ

เราจะทำความดีด้วยสติปัญญาของเรา เรามีสติปัญญา มีสติสัมปชัญญะยับยั้ง ยับยั้ง
ความโลภ ความโกรธ ความหลงที่มันกระพือในหัวใจของเรา ถ้ามันยับยั้งไม่ได้ มันจะผิดมันจะ
พลาดไปก็เรื่องธรรมดา เราไม่ใช่พระอรหันต์นะ เราเป็นปุถุชน มันก็ต้องมีการผิดพลาดเป็น
ธรรมดา

แต่เวลาผิดพลาดแล้ว มาบวชเป็นพระ เราคบบัณฑิตๆ ไร มาบวชเป็นพระ เป็นสมมุติ
สงฆ์ สมมุติสงฆ์เวลาทำอะไรผิดพลาดไป สาธุ สุกฺกุ สาธุ สุกฺกุ ปลงอาบัติ นี่มันมีการปลงอาบัติ
ไร

แต่บอกจะไม่ให้ผิดเลย พระที่บวชแล้วทำอะไรไม่ผิดเลย มันเป็นไปได้อย่างไร เรามีกิเลส
เรามีความไม่รู้ เราไม่รู้เท่าไม่ถึงการณ์นะ เราไม่รู้สิ่งนั้น เราทำผิดพลาดไปไร

อาบัติ ทำเพราะผิดพลาด ทำเพราะไม่รู้ ทำเพราะสงสัย ไม่รู้ก็ผิด สงสัยก็ผิด

เวลาสงสัยแล้วเขาไม่ทำ สงสัยแล้วเขาจะถามครูบาอาจารย์ นี่ทำได้หรือทำไม่ได้ ถ้า
สงสัยแล้วอย่าทำ เพราะทำไปแล้ว เพราะความสงสัย แล้วทำโดยกิเลสค้นหาความทะยาน
อยากที่มันร่าจันเราทนไม่ได้ ทำไป แล้วถ้ามันผิดพลาด ผิดพลาดก็ปลงอาบัติ เว้นไว้แต่ครู
กาบัติ อาบัติที่มันรุนแรงก็ตอลยอดด้วน ตอลยอดด้วน

ในวงทั่วไป “ก็ตอลยอดด้วน ก็เป็นอะไรไป ตอลยอดด้วนก็เป็นตอลนะ ทำความผิดก็สุข
ไว้ในใจ” นี่คิดแบบวิทยาศาสตร์ คิดแบบโลก เราทำเราก็หมักหมมไว้ในใจ

แต่ถ้าเราเป็นพระปฏิบัตินะ การจะเอาชนะตัวเอง ตัวเองมันต้องมีกำลัง การจะเอาชนะ
เรานะ แล้วเราทำผิด ทำสิ่งใด เวลาไปนั่งภาวนามันมาหมดนะ

เราทำสมาธิ เป็นสมาธิได้ไหม เราหลอกคนอื่นได้หมดนะ หลอกตัวเองไม่ได้ ใครมันจะ
หลอกตัวเองได้ หลอกตัวเองไม่ได้หรอก เวลาหลอกตัวเองไม่ได้ เวลานั้นไปแล้วนะ อู้ฮู! มันดีด
มันดีดในใจ มันดีดมันดีดแล้วมันทุกข์ไหม

นี่ไง มันถึงบอกว่า สิ่งที่ว่ามันเป็นอาบัติชั่วหยาบแล้วเราปิดไว้ มันเผลอนอนอยู่นั่นนะ มัน
เผลอนอนอยู่ในใจนั่นนะ

เว้นไว้แต่พระอรหันต์ พระอรหันต์นะ สิ่งนี้เข้าไม่ถึงธรรมชาติอันนั้น เพราะธรรมชาติอันนั้นมันหดสั้นเข้ามา ตั้งแต่สักกายทิฐิ วิจิกิจา สลัปปตปราคาส พิจารณากาย ความเห็นกาย ทำถูกต้องชอบธรรม

เราเห็นกายด้วยความไม่ถูกต้องชอบธรรม เราจะให้ร่างกายอยู่กับเราตลอดไป เราจะให้เป็นคนแข็งแรง คนมันคงขนาดไหน ไม่มีทาง มันชราคร่ำคร่าเป็นเรื่องธรรมดาของมัน คนที่ประพฤติปฏิบัติแล้ว จิตสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา สักกายทิฐิ ทิฐิในกาย ยึดมั่นถือมั่นในกาย เป็นของเรา

กายมันเป็นธรรมชาติอันหนึ่งที่มันเกิดขึ้นมา มันอยู่ที่คนที่เกิดมาแล้วเขามีสุขภาพที่ดี เขามีสติปัญญาที่ดำรงชีพ ดำรงชีพที่ดี ร่างกายมันก็แข็งแรงของมันเป็นเรื่องธรรมดา จะแข็งแรง จะพิการขนาดไหน มันก็ต้องตายเป็นเรื่องธรรมดา มันเป็นเรื่องธรรมดาของมัน แต่กิเลสตัณหา ความทะยานอยากมันยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นของเรา ต้องเป็นตามความพอใจของเรา นั่นนะทิฐิ ผิด

เวลาภาวนาไปแล้ว จิตที่มันมีสติมีปัญญาขึ้นไปแล้วมันพิจารณาของมัน มันละสักกายทิฐิ วิจิกิจา สลัปปตปราคาส กามราคะ ปฏิฆะอ่อนลง กามราคะ ปฏิฆะขาดไป รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา สังโยชนอันละเอียดที่มันอยู่ในหัวใจนะ

รูปราคะ อรูปราคะ ฌานสมาบัติต่างๆ นี่เป็นราคะๆ เพราะคนที่มันทำได้แล้วมันยึดมั่นถือมั่นว่ามันเก่ง มันแน่ มันว่าเป็นสมบัติของมัน สังโยชนอันละเอียด พอละเอียด นี่ไง ที่ว่ามันเป็นตัวตนที่ความไม่รู้ในใจของมันไง

แล้วเวลามันทำลาย รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชาในหัวใจมันหมดสิ้นไปแล้ว พอหมดสิ้นไปมันเป็นธรรมชาติ เข้าไม่ถึงหรอก เข้าไม่ถึงอันนั้นเด็ดขาด ถ้ามันถึงอันนั้นมันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์ มันไม่สิ้นกิเลส เพราะมันยังสืบเนื่องต่อเนื่องกัน ถ้ามันต่อเนื่องกันอยู่ มันไม่ใช่ แต่ถ้ามันเป็นเอกเทศ นี่ไง เหนือโลก เหนือสงสาร เหนืออวิชชา พ้นไปแล้ว

เว้นไว้แต่พระอรหันต์เท่านั้น สิ่งที่ไม่แผดไม่เผา ไม่แผดไม่เผา เพราะความไม่แผดไม่เผา ท่านร่ำเรียนเป็นสุขของท่านแล้ว ท่านถึงแสดงออกถึงความเป็นจริงอันนั้น

ถ้ามันไม่มีความจริงอันนั้นแสดงออก เห็นไหม หลวงตาท่านสอน ดิฉัน เรายังมีทิฐิมานะ มีความเห็นของเรานะ แล้วพูดไปแล้ว ทิฐิ พอปูตไปแล้วมันมีความขัดแย้ง พันธุกรรมของจิตไม่เท่ากัน มันต้องมีการเห็นต่างทั้งนั้นนะ เวลามันเห็นต่างขึ้นมา ไอ้คนพูดชักมีอารมณ์นะ เออ! มึงไม่เชื่อกูหรือ มึงไม่เชื่อกูหรือ

ใครเขาไปเชื่อ กาลามสูตร พระพุทธเจ้าสอนไม่ให้เชื่อ วุฒิภาวะต่ำต้อยเขาไม่รู้เรื่องอะไรกับมึงหรอก วุฒิภาวะปานกลางเขาก็พอฟังได้ วุฒิภาวะที่เขาพ้นไปแล้ว เขารู้ได้ว่าถูกหรือผิด ไม่ต้องไปเชื่อหรอก เขามีวุฒิภาวะจะตรวจสอบมึงนะ ตรวจสอบไอ้คนพูดนะ ไอ้คนที่แสดงธรรมนั้นนะว่าเอ็งมีธรรมจริงหรือเปล่า ไม่ต้องให้ใครมาเชื่อ

ความเชื่อมั่นแกกเลสไม่ได้ แต่ถ้าไม่มีความเชื่อ ความเชื่อคือศรัทธา ศรัทธาความเชื่อนี้ชักนำให้เราสำนึกในตนเอง ในตนเองเพราะอะไร เพราะเรามีทุกข์มียาก เราจะแสวงหาทางออก

คนที่ไม่สำนึกตนเองมันไม่หาทางออก เพราะอะไร เพราะมันเป็นทางออกของโลก เป็นทางออกของคนอื่นไง แต่หัวใจเรามันมีดมันบอด มันไม่มีทางออก มันไม่ศึกษา มันไม่ค้นคว้า มันไม่มีการกระทำ มันจะพาดวงใจดวงนี้ให้พ้นไปได้อย่างไร

แต่ถ้าเรามาทำบุญกุศลของเรา เรามีศรัทธามีความเชื่อ เราแสวงหา ไอ้ตัวตนของเราจิตใจของเรามาศึกษามาค้นคว้า พอมาศึกษามาค้นคว้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก ว่า ถ้าจะค้นคว้า ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ

เราก็พยายามทำคุณงามความดีกันมา สร้างบุญกุศล มีศีลมีธรรมกันขึ้นมา มีศีลมีธรรมขึ้นมาเพื่อความสงบระงับเข้ามาในใจของตน เวลาเข้ามาในใจของตน สัมมาสมาธิ พอ สัมมาสมาธิขึ้นมาแล้ว สัมมาสมาธินี้ตัวตนของเรา พอตัณของเรายกขึ้นสู่วิปัสสนา ยกขึ้นสู่วิปัสสนา นี่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป

แต่สรรพสิ่งในโลกนี้มันเป็นวิทยาศาสตร์ มันเป็นอนิจจัง มันมีของมันอยู่โดยดั้งเดิมใช่ไหม กล้องมันก็มีของมันอยู่อย่างนี้ เดียวก็ไปชาร์จไฟ แล้วก็มาถ่ายอยู่อย่างนี้ มันทำของมันอนิจจังมันวนเวียนอยู่อย่างนั้นนะ นี่เป็นสสาร เป็นเรื่องของโลกใจ เป็นวิทยาศาสตร์ที่ทุกคนเข้าใจ

แต่อดีตตาทุกคนไม่รู้จัก รู้จักแต่ตำรา แล้วเอาตำรามามาไม่วัยนะ ตำรามามาไม่วัย

ตำรานี้เป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ของมึงไม่มี ถ้าของมึงมีนะ ในใจนั้นจะสงบระงับ ในใจนั้นยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่แบบพ่อแม่ดูแลลูก พ่อแม่เมตตาลูกนะ อยากให้ลูกได้ดี อยากให้ลูกเป็นคนดีทั้งสิน

ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรรณารือสัตว์ชนสัตว์ สัตว์ที่มันเลวร้าย สัตว์ที่มันทำลายเขา ก็พยายามให้มันระงับ ให้มันปล่อยวางอันนั้นซะ แล้วถ้าสัตว์ที่มันมีสติปัญญาของมัน มันพยายามทำความสงบของใจเข้ามา

แค่ทำความสงบเท่านั้นแหละ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พอจิตสงบแล้ว สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี พอสุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มีนะ พอมันค้นถึงจิตสงบแล้ว เฮ้ย! มันไม่เคยมีอย่างนี้เลย ทรัพย์สมบัติจะมีกองมหาศาล มันก็ไม่เป็นอย่างนี้ ทรัพย์สมบัติต่างๆ มันเริ่มไว้ที่โลกนี้แล้ว เราจะค้นคว้าใจของเรา เพราะมันมีค่ามากกว่านั้น มันมีค่ามากกว่านั้นนะ

พอมันยกขึ้นสู่วิปัสสนา บุคคล ๔ คู่ โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามิมรรค สกิทาคามีผล อนาคามิมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ มันเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป มันมหัศจรรย์ๆ มันมหัศจรรย์ขึ้นมาโดยความเป็นจริง โดยการภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา

สาธุ ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาแล้วเป็นวิธีการ เป็นการชี้นำมันไม่ใช่สมบัติของเรา

สาธุ ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีพระพุทธรูปศาสนา ไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่มีธรรมวินัย ไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พวกเราจะไม่ได้มาเป็นชาวพุทธ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด แต่ก็ยังเป็นสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ แต่ถ้าเราฝึกหัดขึ้นมามันเป็นของเรา

นี่มันมหัศจรรย์ มหัศจรรย์ในใจ เห็นไหม บุคคล ๔ คู่ บุคคล ๔ คู่ มันรู้จัก มันรู้มันเห็นขึ้นมามันจะรู้ว่า โอ้โฮ! เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ เวลาพญามารทำลายบัลลังก์ในการภาวนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นางตัณหา นางอรดี ลูกสาวของมัน

ครอบครัวยุคของมันเป็นนะ มันมหัศจรรย์ขนาดไหน เวลาเราปฏิบัติไป เราเห็นของมัน เราฆ่าหลานมัน ฆ่าพ่อมัน ฆ่าปู่มัน ฆ่าเป็นชั้นๆ ขึ้นไป มันมหัศจรรย์ๆ นี่สมบัติของชาวพุทธไง

พระพุทธศาสนายิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ออย่างนี้ ยิ่งใหญ่ที่ว่ามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรม เราประพฤติปฏิบัติ เราแสวงหาคุณธรรม ถ้าธรรมนี้มัน เข้ามาในใจของเราแล้ว ไม่ต้องไปเชื่อ ไม่เชื่อใครหรอก เขาไม่เชื่อใคร

เป็นพระโสดาบันไม่ถือมงคลตื่นข่าว ไม่ประพฤติปฏิบัตินอกศีลนอกธรรม พระโสดาบัน อย่างน้อยนะ ไม่ปฏิบัตินอกศีลนอกธรรม แล้วศีลนี้จะชัดเจนมาก เพราะอะไร เพราะเขา ต้องการเป็นสภิกษาคามี อนุคามี สันนิเลศไป

ไม่ใช่พระโสดาบันละทิ้งศีลไป ไปอยู่กับโลก ละทิ้งศีลไป ไปอยู่กับโลกธรรม ๔ มีลาภ เสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ เห็นแก้วแหวนเงินทองมีค่ากว่าคุณธรรมในหัวใจอันนั้น ชื่อเสียง กิตติศัพท์กิตติคุณ ไร้สาระ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาตรัสรู้ธรรมแล้วเทศนาว่าการได้ยศ ได้บุญ วัตถุได้ยศ วัตถุทั้งหลาย เธอกับเรา ๖๐ องค์ พ้นจากบ่วงที่เป็นโลก บ่วงที่เป็นโลก

บ่วงที่เป็นทิพย์ ชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณ การสรรเสริญเยินยอ เป็นทิพย์ ทิพย์เพราะ อะไร เพราะเป็นนามธรรม นามธรรมตั้งแต่เทวดา อินทร์ พรหม

บ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ เธอพ้นหมดแล้ว อย่าไปซ้อนทางกัน โลกนี้เราร้อนนัก

เราร้อนไหม หัวใจมีสุขดีหรือ ในบ้านทะเลาะกันหรือเปล่า แล้วต่อไปข้างหน้าจะเป็น อะไร ชีวิตนี้มันคืออะไร เกิดมาจากไหน เกิดมาทำไม แล้วเกิดมาอยู่ไปเพื่ออะไร แล้วตายแล้วจะ ไปไหน...ภาวนาไป รู้หมด

จิตนี้มาจากไหน บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ ตายแล้วไปไหน อาสวกษย ญาณชำระล้างกิเลสสิ้นไปจากจิต ไม่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ไม่เป็นบุพเพนิวาสานุสติญาณ ไม่เป็นจุตูปปาตญาณ แล้วไม่ไปไหนทั้งสิ้น

อัสวักขยญาณทำลายอวิชชา ทำลายความไม่รู้ในใจของตน สติพร้อมสมบุรณ์ เป็นสติ
วินัย สมบุรณ์แบบในใจของตน โลกมันก็อยู่ของมันอย่างนั้นนะ

โลกนี้เราร้อนนัก เราร้อนเพราะเราคลุกคลีอยู่กับกิเลสตัณหาความทะยานอยาก

เธออย่าไปช้อนทางกัน เธออย่าไปช้อนทางกันด้วยการดำรงชีพ

พระอัสสชิแค่บิณฑบาต พระสารีบุตรยังเห็นคุณค่า ตามไปๆ ไปฟังจนเป็นพระโสดาบัน

เธอไม่ต้องไปตื่นรนตื่นพราดๆ อยากให้เขาเคารพศรัทธา ไม่ต้อง เธอดำรงชีพของเธอ
ไป สิ้นกิเลสแล้ว มันร่มเย็นในใจแล้ว อยู่ของเธอไป ชาวโลกเขาเห็นเอง ชาวโลกเขาแสวงหาพ้น
จากบ่วงที่เป็นโลก ไม่ต้องไปดีดไปดีน ไปตื่นพราดๆ เห็นไหม พ้นจากบ่วงที่เป็นโลก

แล้วทั้งพ้นจากบ่วงที่เป็นทิพย์ เทวดา อินทร์ พรหมของเขาสุขเป็นทิพย์สมบัติของเขา
เขาหมดอายุขัยของเขา เขาก็ต้องสิ้นกิเลสของเขาไป เขาก็ต้องตายของเขาไป ถ้ามันเป็นไปได้
เราไม่เป็นสถานะอย่างนั้น

เธอพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์

ฉะนั้น สิ่งที่เป็นจริงๆ เป็นจริงอย่างนั้น พระพุทธศาสนามันสำคัญอย่างนั้นไง

แต่ของเราเป็นชาวพุทธไง ศีลภาวนาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มาเถียง
กันปากเบี่ยงปากแฉะใจ ใครถูกใครผิดใจ

ผิดทั้งหมดเลย ถ้าไม่เถียงนะถูก เจียบ คั่นคว่ำหาใจของตน หาความสุขความทุกข์ในใจ
นี้ ดูแลรักษาหัวใจของตน แล้วจะเห็นความอัศจรรย์ สัจธรรมในธรรมะขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า จะเห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนา เอวัง